

ZO. EVEN EEN SYSTEEM VERANDEREN DAT AL 120 JAAR BESTAAT.

Ga er maar aan staan. Een systeem dat 'de huidige arbeidsmarkt' heet. Dat uitgaat van een 'vast contract' als schijnzekerheid, maar uiteindelijk is gebaseerd op maatschappelijke opvattingen van ruim een eeuw geleden.

Inmiddels zijn we zo ver dat een kleiner clubje steeds rijker wordt, terwijl de meerderheid zwoegt, sappelt, steunt en nauwelijks vooruitkomt. Niks opbouwt. Dat kan niet meer. Vind ik. Het kan niet meer in een wereld waarin we de mogelijkheden hebben waar we nu over beschikken, die we uiteindelijk ook zelf - met z'n allen - gecreëerd hebben.

We zitten nu in een situatie waarin het ambtelijk apparaat overal nog steeds te dicht op zit. Ze gaat ervan uit dat iedereen in potentie een fraudeur is. Ze werkt sanctionerend - in plaats van inspirerend, motiverend of faciliterend. Dát is de reden dat sociale zekerheden onbetaalbaar geworden zijn en onbetaalbaar zullen blijven: het apparaat is en blijft te log. Ze gaat uit van controle en - letterlijk - kleinburgerlijkheid, in plaats van het goede in de mens.

Je zou bijna kunnen zeggen: de overheid maakt het steeds onaantrekkelijker om überhaupt nog te (willen) werken. Dat is raar, want werk is een belangrijk onderdeel van ons bestaan, van ons 'zijn', van onze identiteit. Werk - vooral leuk werk - zorgt ervoor dat je groeit, dat je ontwikkelt, dat je ergens onderdeel van bent. Werk zorgt voor sociale interactie, voor zelfrespect, voor persoonlijke ontwikkeling. En uiteraard zorgt het voor brood op de plank, liefst een beetje leuk belegd. Het zorgt ervoor dat je leuke dingen kunt doen, kunt leren, kunt genieten - het liefst ook met een beetje zicht op een rustige, welverdiende oude dag, zonder de stress of je dan nog wel rond kunt komen en een betaalbaar dak boven je hoofd hebt.

Maar de werkelijkheid is anders. Tallozen onder ons gaan van dag naar dag, durven niet eens aan later te denken, en zijn al blij als ze aan het einde van de maand nog wat geld over hebben. In plaats van aan het einde het geld nog een stuk maand moeten overbruggen. Er is stress, er is angst, er heerst onzekerheid.

Het aantal burn-outs zegt genoeg: bijna 20% van alle werknemers in Nederland loopt rond met burn-out gerelateerde klachten. Eén op de vijf.

Wie kent er niet iemand die maar blijft hangen in een baan die niet meer bij hem of haar past en die tot ongezonde situaties leidt, zowel voor werkgever als werknemer? Hoeveel mensen zitten er niet vast in een uitzichtloze situatie, simpelweg omdat ze geen ontslag kunnen nemen? Want ontslag nemen betekent: geen uitkering. En geen uitkering betekent: geen eten, geen dak, geen kleding voor de kinderen en geen appeltje voor de dorst als aanvulling op je aow-tje, straks.

Er zitten honderdduizenden mensen klemvast, in een vreselijke tang. Een catch-22 waaruit het onmogelijk is te ontsnappen. Of om simpelweg een gezonde en vrije keuze te kunnen maken. Met z'n allen houden we elkaar in een volstrekt onnodige wurggreep, die maatschappelijk verstrekkende gevolgen heeft. Dat is wat ik - persoonlijk - een ramp vind. Dat kan anders. Dat moet anders. En daar ga ik voor zorgen.

De oplossing is simpel: we moeten van baanzekerheid naar inkomenszekerheid. Daar staat het: in één zin. In één regel. En ja, zo simpel is het echt. Ga maar na: als iedereen zijn of haar hele leven verzekerd zou zijn van inkomen, van een baan die écht bij hem of haar past, zonder vast te zitten aan complexe contracten en ingewikkelde regelgeving uit het jaar nul, dan gaat de wereld er een stuk mooier

op worden. Dan staan werkgevers en werknemers niet meer tegenover elkaar, maar halen ze samen het beste uit elkaar. Dan gaan we werken vanuit respect en vertrouwen, naar en in elkaar. Utopisch? Nee hoor, verre van.

Met De Grootste Werkgever Van Nederland werken we aan een CAO Anno Nu waar collectieven zich bij kunnen aansluiten. Een nieuw, rechtvaardig en transparant systeem dat het huidige systeem eindelijk ontwricht, het UWV overbodig maakt en er een beter alternatief naast zet. Beter voor werkgevers én beter voor werknemers. Uiteindelijk zelfs beter voor de overheid. Beter voor de maatschappij, beter voor u, beter voor mij. En uiteindelijk beter voor een eerlijke verdeling van welvaart. En van: geluk. Door als collectief aan elkaar inkomenszekerheid te garanderen zonder zo nodig de contractvorm leidend te laten zijn, kunnen we in onszelf blijven investeren. In onze ontwikkeling, in onze persoonlijke groei, in onze kansen op de arbeidsmarkt, in ons werkgeeluk en daarmee in een gelukkigere en evenwichtigere samenleving. Als collectief kun je goed en gezond werkgeverschap faciliteren en werknemers creëren die zich makkelijker kunnen aanpassen aan veranderende omstandigheden in een vaak onvoorspelbare wereld.

Ik strijd iedere dag voor een nieuw systeem waarin iedereen gelijke kansen heeft en zelf de regie kan nemen over zijn of haar loopbaan en inkomsten. Ik strijd voor een systeem waarin welvaart eerlijker verdeeld wordt. Waarin we samen kunnen werken aan (en: in) een zorgeloze toekomst. Iemand moet 't doen.